

JEAN-PASCAL DUBOST rođen je 1963. u Caenu, Jean-Pascal Dubost živi u bretonskoj šumi Brocéliande. Književni je kritičar i jedan od glavnih suradnika portala Poezibao, internetske stranice posvećene suvremenoj poeziji. Objavljuje u brojnim revijama za književnost. Objavio je petnaestak zbirki poezije (u izdanju Tarabuste, Isabelle Sauvage i Cheyne) i priča (u izdanju Apogée i Champ Vallon). Suosnivač je udruženja Dixit Poétic. Na teritoriju Brocéliande organizira promocije suvremene poezije i festival poezije *Et Dire et Ouïssance*. Nedavno je objavio nekoliko naslova: zbirku pjesama *Leçons & Coutures II*, erotsku priču *Lupercales* i radni dnevnik *Du travail*.

ATELIER FRITZ

BAPTISTE GAILLARD PODRUČJE KORPUSKULA

S FRANCUSKOGA PREVELA VANDA KUŠPILIĆ

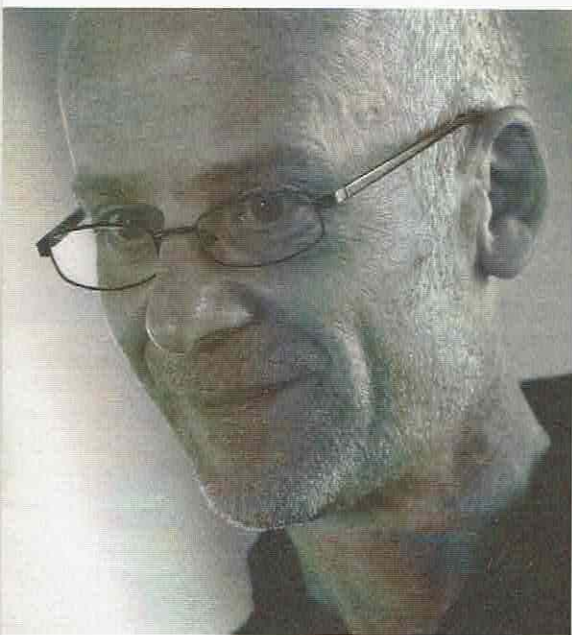
Iz zbirke *Područje korpuskula*, *Un domaine des corpuscules*, © Hippocampe éditions, Lyon, 2017.

Kad kiši, vodena granica počinje se pomicati. Kiša koja pada nema učinka u oceanu gdje ništa ne može biti više preplavljeno.

Na istom vodenom dnu elementi su manje razdvojeni, odasvud navire sitna riba. Morska trava leluja se u brazdi životinja, njihov prolazak stvara valove. Tijela mijenjaju oblik, u odsustvu svjetla, pod polaganim djelovanjem tlakova. Krišom u mulju ribe plivaju predjelom u kojem je svaki pokret opasan; nepomične, za zaborav, ponekad se samo naglo trznu. Osakaćene i unakažene plivaju ukrug jedna uz drugu.

Šume mangrova u svojim vodama kriju pletere. Ispupčenja i pruće množe se i stežu; korijenje se odvaja od tih vodenih čvorova i prodire u gušću smjesu, u blato.

Stvari tame talože se jedna na drugu.

JEAN-PASCAL DUBOST
© MICHEL DURIGNEUX

FOTO: BCH

Udubine na uništenim dijelovima ceste opijaju se lokvama. Hrdava piljevina prodire u tkiva koja se ondje nalaze. Ulje, kapajući iz usjeka dok se ne iscrpe zalihe, treperi u duginim bojama na površini sada poplavljenih razvalina.

Redovito se pojavljuju stvari koje se izdvajaju iz cjeline, no općenito, one isprva obojene potom se stapaju i malo-pomalo postaju nerazlučive.

Grob, bez zraka, spljošten, uronjen duboko pod visoku šumu, ima samo stražnju stranu.

Kolebljive lisne uši: pokreti očiju, fluidne sekvence nogu i dlake, polaganost tijela u uzastopnom kretanju i u prekidu. Svaka stvar ulazi u red i iz njega izlazi. Pauci se zaustavljaju i čekaju, nepomični, da im se uhvati plijen.

Ponavljanje, crescendo. Povuda rušenje, podrhtavanje stvari.

Životinje uhvaćene u automobilska svjetla ukipljene su. Insekti uhvaćeni u mrežu umrtvljeni jednim ugrizom i omotani slojevima ljepljive opne. Obične ulične svjetiljke usisavaju leteći život polja.

S livada se oslobađa neki mir, što samo nagli trzaj ponekad može iznenada narušiti. Jeka cvrčaka ili kugle kotrljajuće trave duž električnih vodova. Mnogi novi zvukovi proizlaze iz tišine. Vjetar samo prolazi, dolazeći izdaleka, tek dotiče ovo ovdje. Noću i najmanji zvuk odzvanja kao prasak.

Kolnici i dalje postoje, no skriveni su. Tu je nekoliko kuća, vrtlozi trave, i mreža katrana, vodoravno prikrivena. Poput snage koja sa svih strana izvire istovremeno, ne poznavajući strogu rešetku cesta, premašujući je umjesto da je se pridržava, obujam bilja pomalo briše jasnoću četvrti koje gotovo da nisu naseljene.

Postoje i drugi ritmovi, danju i noću. U izobilju žive životinje, kreću se omlohavljenim prostorima gdje kao da ništa više nije ni posve ravno ni posve pravilno. Svuda vlada briga za gnijezdo, uz poneki automobil koji katkad prođe, svjetla nekih kuća, a na travnjacima, više ili manje utabani, neaktivni tragovi civiliziranoga. Dva svijeta na neko vrijeme preklapljeni, a da nije moguće zaboraviti ni jedan ni drugi.

Iz zbirke *Bonsai*, © Hippocampe éditions, Lyon, 2018.

Na maloj visoravni, da izgleda kao šuma na rubu ceste.

Aglomerati ili nabacani oblici čiji se obrisi mijenjaju u skladu s okolnostima. Obične naslage ponekad postaju djela. Tkanje koje se mijenja u onome što ga okružuje, oropina koja ga prožima, pijesak što ga oblaže korom, i vrijeme koje prolazi. Nova svojstva nastaju dekantacijom pogleda, počevši od nečeg inertnog, spram kojega je navika već tolika da se gubi. Stvar se nije toliko promijenila koliko pretrpjela mijenu. Dio osobina dolazi činjenjem, druge iščezavaju i iznova se pojavljuju. U međuprostoru, postoje predmeti koji su, podvrgnuti slučajnosti, prepušteni snazi impregnacije.

Podčinjeni izdanci.

Nešto plosnato, što počiva na običnoj osnovi, koju može omesti ritmika. Mjesto za termostate u neiskorištenom prostoru kuhinje. To su krugovi koji se pojavljuju u tami, dovedeni do usijanja prije no što se ugase uz klik. Pojavljuju se naizmjenice, uvijek izmijenjenim redoslijedom. Svako javljanje, u fazi ili izvan faze, može se zamisliti kao koreografija. I miris može lebdjeti iznad, stalan a opet nejasan, miris materijala ili njegova uništenja na ploči na kojoj gori.

BAPTISTE GAILLARD. © LADINA BISCHOFF

BAPTISTE GAILLARD rođen je 1982. Diplomirao je 2009. na ženevskoj Visokoj školi za umjetnost i design. Svoje umjetničke instalacije izlagao je na brojnim skupnim i samostalnim izložbama u galerijama i na festivalima u Švicarskoj (Ženeva, Luzern, Lausanne...) te u Berlinu. S vremenom je jezik postao njegov materijal za rad. Tekstovi su mu objavljeni u časopisima *Revue de Belles-Lettres*, *rehauts*, *Watts* i drugima. Objavio je četiri zbirke poezije: *Le Chemin de Lennie* (2013.), *r a z* (2017.), *Un domaine des corpuscules* (2017.), za koju je dobio Švicarsku književnu nagradu 2018., te *Bonsai* (2018.). Zajedno s Deirdre O'Leary objavio je 2016. godine knjigu umjetnika *Caméléon*. Živi u Ženevi.